

Кралът застанал близо до урвата, опирайки се на своето копие. Той носил на гърба си алень плащ, закопчан на шията с игла; но той извадил иглата и я забол в пояса си. Никола и всичките останали стояли зад краля.

Хеминг се изкачил на висината Смалсаръ Хорнъ и наденал своите ски. След това се спуснал на долу, и всички, като притали джхъ, го следили с очи. Като приближил към мястото, където стоял краля, Хеминг няколко пъти забил пръта си в сняга, мъчейки се да забави стъпките си, а близо до самата урва той направил един страшен скок и отхвърлил от себе си скитъ. Тъ отхвърчали на долу, но и самъ Хеминг не могъл да се спре изведнъж, и, за да се задържи, уловил се за плаща на краля.

Въ същият миг кралът навел глава. Плащът останал в ръцете на Хеминг, и той заедно с него полетял на долу из урвата.

— Добре, че откопчах плаща, — рекъл кралът. — Хеминг би ме отвлякъл и мене с себе си.

Тая жестокост на Харалда възмутила Оддъ Исландеца.

— Жално, че не се случи това! — се провикнал той. — Аз съм напълно уверен, че ако ти и Хеминг бихте оставили заедно тоя свят и бихте се явили пред Престола Божий, — тебе биха те хвърлили въ ада само за едничката ти постъпка спремо Хеминг.

Тия думи така разсърдили краля, че той заповѣдал на своите хора да бутнат Одда надолу из урвата подиръ Хеминг. Но съ Харалда имало много исландци; единъ от тях се изпечил пред краля и му рекъл:

— Ако ти убиеш нашия съотечественик, Оддъ, то ние ще се застъпим за него. Знай, о кралю, че въ нашата страна на лед и сняг не ще се намери нито един човек, който не би дал клетва, че ще употреби всичките си сили, за да ти отмъсти.

Харалд се замислил една минута, а следъ туй рекъл:

— Добре, аз не ще настоявам на това. Но ето моето решение: нека Оддъ още тая минута да ме отърве от своето присъствие, а напролет да напусне за винаги Норвегия. Щомъ той си отиде от земята ми, аз ще го обявя вънъ от закона, а ако следъ туй той намисли да стъпи съ кракъ на норвежка земя, или да доплува въ нѣкой от нейните фиорди, — ще бже позволено всѣкому да го убие. А на оня, който донесе главата му, аз ще заплатя толкова сребро, колкото тя тежи.

— Каквото има да стане, ще стане, — рекъл Оддъ и веднага се отстранил, а презъ пролетта напуснал Норвегия.

Сега нека разкажемъ какво се случило съ Хеминг. Когато той се търколилъ из урвата, пелената на Св. Стефана се надула около гръдитъ, гърба и раменетъ му и това намалило бързината на падането. А следъ туй той се сграбчил за единъ издаден камък и овиснал на него.

Отпърво нему се завил святъ, поради което му било трудно да съобрази даже, живъ ли е той, или е умрял; но скоро съзнанието му се повърнало. Той се покотерил на малката площадка на камъка и се прилепил до склона на планината, надъвайки се, че тукъ той ще бже въ безопасност, тъй като никой нѣма да го види.

А кралът и всички що били съ него били напълно уверени, че Хеминг е паднал въ морето, или се е смазал на камъните, натрупани въ подножието на планината.

Хеминг не се решавал да се отдели от площадката докато настъпила нощ. Щомъ залезло слънцето, на небето огрѣло северно сияние. Розово-огнената арка блещѣла и мръждѣла, а дългите лъчи сѣщо като нѣкои златни копия прерѣзвали небесния сводъ.

При това чудно освѣтление, което обляло половината небе, Хеминг взелъ да се катери по стръмнината, и тъй като краката му били много яки, той успѣлъ да стигне до самия връхъ на урвата. Но тукъ Хеминг трѣбвало да спре, не знаейки какво да прави. Изведнажъ той чулъ нѣкакъв гласъ и, като дигналъ очи, видѣлъ Оддъ Исландеца, който му протѣгалъ ръка. Хеминг се уловил за нея и Оддъ го изтеглилъ горе.

Хеминг поблагодарил на исландеца, а последния му разказалъ какво се случило съ самия него.

— Азъ дойдохъ тукъ, — прибавилъ той. — съ надежда да узная нѣщо за тебе. Ти трѣбва, колкото може по-скоро, да отпътувашъ от Норвегия.

Хеминг искалъ да му върне пелената на Св. Стефана, но Оддъ му казалъ да я задържи, тъй като и сега му грози страшна опасност.

— Азъ ще я взема отъ тебе по сетне, ако се срещнемъ, — рекълъ той.

— Добре, — отговорилъ Хемингъ, — и ако успее да забогатее до туй време, когато ще се срещнемъ, азъ ще ти дамъ третата частъ отъ всичко, което ще имамъ, за онова, което ти сторй за мене.

Тъ се разделили, и Хеминг се опжилъ за у дома. Като минал покрай черквата, той видѣлъ, че тя е осветена, и тихичко се при-